

7/27

SEVEN TWENTY-SEVEN

Reinald Teune

7/27

SEVEN TWENTY-SEVEN

Copyright © 2019 Reinald Teune

You say you love your children above all else, and yet you are stealing their future in front of their very eyes.

Greta Thunberg (15 jaar), bij de klimaatconferentie van Katowice 2018

1

Hij deed het licht uit in de kamer, opende de schuifdeur en stapte naar buiten, het glas rode wijn in zijn linkerhand. Met een klap schoof hij de deur weer dicht en liep de tuin in. De volle maan leek dankzij langstreckende lichte wolkenflarden door de lucht te zeilen, een kortdurende illusie die duurde zolang je omhoog bleef kijken; zodra de maan in je blik gezelschap kreeg van een boomtop of een schoorsteen kwam zij abrupt tot stilstand. Het lot van elke illusie: niet bestand tegen een confrontatie met de harde feiten. De maan zeilt niet. Dat was een feit, een wetenschappelijk feit. 'Soms zijn feiten volstrekt onbelangrijk', had Ellen hem verweten. Onbegrijpelijk. Ze had nota bene een wetenschappelijke opleiding. Je kunt niet als het je beter uitkomt met de feiten fucken.

Hij nam een slok wijn. Langzaam voelde hij zich rustiger worden. In het maanlicht was de kale strook aan de overkant van de beek een gevaarlijk niemandsland: geen konijn kon zich er ongezien bewegen. Dat was ook de bedoeling van de kale strook: gezien worden

betekende geschoten worden. Er bewoog niets, vlak boven de grond was er weinig wind.

De avondlijke stilte werd plotseling doorbroken door geluid uit het tuinhuisje. Was er een hark omgevallen? Zeker een kat. Hij sloop over het gras tot bij de deur, die inderdaad op een kier stond. Verrekte beesten. Langzaam deed hij de deur iets verder open en tastte om de hoek naar de lichtknop, toen hij hoorde ademen. Hij verstijfde. Dat was geen dier, maar een mens. Een inbreker? Maar wat verwachtte iemand daar aan waardevols aan te treffen? Dat iemand in het donker naar deze uithoek kwam om in te breken in een oud schuurtje met tuingereedschap was onwaarschijnlijk. Voorzichtig trok hij zijn arm terug en luisterde. Was zijn fantasie in het donker met hem op de loop gegaan? Toen hij zijn arm door de deuropening stak, had hij zijn hoofd bijna tegen de wand moeten duwen. Kon het geluid van je eigen ademhaling daardoor terugkaatsen? Of leed hij aan waanvoorstellingen, als een oude verwarde man met een glaasje te veel op? Het gevoel dat er iemand achter de schuifdeur spottend naar hem stond te kijken was zo sterk, dat hij omkeek. De schuifdeuren waren een donker gat. Niemand te zien, de hele familie lag al in bed. Zich ontspannend wilde hij de deur net goed dichtdoen toen hij een zacht gekreun hoorde. Dus toch. Het klonk alsof iemand gewond was, eerder als een gewonde die hulp nodig had dan als iemand die gevaarlijk en agressief was. Naast het lichtknopje, wist hij, hing een klauwhamer aan de wand. Hij nam een laatste grote slok – zonde om zulke goede wijn te verspillen - en legde het glas onder de hortensia die tegen de wand van het tuinhuisje stond.

Opnieuw stak hij zijn arm door de deuropening, nu iets verder, en pakte voorzichtig de klauwhamer, meteen stapte hij met de hamer als slagwapen dreigend geheven naar binnen en deed het licht aan. Tegen de muur zat een jonge man, een jongen nog, met zijn linkerarm over zijn buik, de vingers van zijn linkerhand kleurden rood, de angst in zijn ogen was onmiskenbaar.

‘Wat doe jij hier?’

De jongen ademde gejaagd. Een kat in het nauw op zoek naar een uitweg.

‘Je zit in mijn tuinhuis! Zonder toestemming!’

De jongen reageerde niet.

‘Ben je gewond?’

De jongen knikte en keek naar de dreigende hamer. Die leek ineens nergens op te slaan.

‘Die heb ik niet nodig, hè?’ Hij liet zijn arm zakken en legde de hamer op de werkbank. ‘Ben je gevallen? Waarom heb je niet gewoon aangebeld?’

De jongen zweeg.

‘Kun je lopen? Mijn vrouw is arts.’ Hij bukte zich naast de jongen en stak zijn arm achter diens rug. ‘Sla je arm om mijn schouders.’ Met moeite hees hij de jongen overeind en samen strompelden ze het tuinhuisje uit, even leunend tegen de deur om een val te voorkomen. Achter hen veerde de deur terug en sloeg met een klap dicht. Halverwege het grasveld verstevigde hij zijn greep. De jongen kreunde.

‘Een klein eindje nog.’ Met zijn voet duwde hij de schuifdeur een eind opzij en stapte zijdelings naar binnen. ‘Kijk uit: afstapje!’ Hij zette zich schrap om het gewicht van de jongen op te vangen.

‘Maak niet zo’n herrie,’ mopperde Ellen. Ze had hem horen praten, lawaai horen maken en was uit bed gekomen om hem het zwijgen op te leggen. ‘Je maakt iedereen wakker.’

‘Mens, zeur niet! Help me liever.’

‘Waar ben je mee bezig?’ Ze deed het licht aan. ‘Wie is dat? Wat heb je gedaan?’

‘Ik heb niks gedaan! Hij zat in het tuinhuisje.’

‘Hij bloedt!’ constateerde ze. ‘Leg hem maar vast op tafel. Ik kom er aan.’ Op een drafje ging ze ervandoor.

De gewonde ondersteunend liep hij door de woonkamer naar de gang, waar een deur toegang gaf naar een kleinere kamer waar nog een behandeltafel stond uit de tijd dat Ellen een eigen praktijk had. Met een witte doktersjas over haar nachtjapon kwam Ellen binnen. Voorzichtig legden ze de jongen op tafel.

‘Ik ben dokter Kleinberg. Ik ga even kijken waar al dat bloed vandaan komt. Kun je op je linkerzij liggen?’ vroeg ze. ‘Martin ken je al. Hij houdt je vast.’

Martin glimlachte naar de jongen. ‘Ik ben Martin Adams.’ De jongen zei niets, hij probeerde zich op zijn zij te draaien.

‘Hier vastpakken,’ wees Ellen. ‘Hou hem stabiel.’ Ze knipte zijn kleding open, maakte de rechterzij en de rug van de jongen schoon en bestudeerde bloed deppend de wonden. Boven de liggende jongen wierp ze een verontruste blik op Martin.

‘Schotwond.’

‘Weet je dat zeker?’

‘Ja. Hier in de rug rechts, vlak onder de ribben naar binnen en hier in de zij weer naar buiten.’ Ze pakte verband en een injectiespuit.

‘Hoe heet je?’

‘Robert,’ zei de jongen hees.

‘Nou Robert, je hebt geluk gehad.’

‘Dat er op me geschoten is?’

‘Nee, dat er niets vitaals is geraakt. Wie heeft er op je geschoten? Weet je dat?’

Robert schudde zijn hoofd.

‘Ik doe er een noodverband op en dan moet je naar een ziekenhuis. Wat is het nummer van je ouders, dan bellen we ze even.’

Hij schudde weer zijn hoofd. ‘Geen nummer.’

‘Mogen ze het niet weten?’ vroeg Ellen. ‘Ben je bij iets illegaals betrokken?’

‘Geen nummer,’ herhaalde Robert.

‘Wat is er gebeurd, Robert?’ vroeg Martin. ‘Voor wie verstopte je je?’

Voordat Robert kon antwoorden, ging de bel. Martin en Ellen keken elkaar verbaasd aan.

‘Ga jij even kijken?’ vroeg Ellen. ‘Ik moet die wonden desinfecteren en verbinden.’

Martin liep de kamer uit. In de gang lag een bloeddruppelspoor naar de woonkamer. Door de deurspion zag hij twee agenten staan. Op de straat voor het huis stond een grote elektrische SUV. Hij deed de deur open. Een van de agenten had een hond aan een riem.

‘Goedenavond,’ zei de agent zonder hond. ‘Mijn excuses dat we u zo laat nog storen, maar we onderzoeken een incident waarbij is geschoten en het

spoor van een van de betrokkenen leidt naar uw huis. Naar uw tuin, om precies te zijn. We hebben daar bloedsporen aangetroffen, maar we wilden niet zomaar door de tuindeuren naar binnen stappen. Vindt u het goed ...'

Hij was nog niet uitgesproken of de andere agent liet de hond los, die meteen naar binnen liep en voor de deur van de behandelkamer bleef staan. Hij blafte twee keer.

'... dat we even bij u binnen kijken?'

Meteen stapte hij langs Martin naar binnen.

'Moment,' zei Martin. 'Mijn vrouw is arts en ze is bezig met een patiënt. Ze zal het niet op prijs stellen als u met een hond de behandelkamer binnen komt stormen.' Hij posteerde zich tussen de hond en de deur.

'Beetje laat voor een spreekuur,' zei de ene agent. De ander bevestigde de riem weer aan de halsband van de hond. 'Heeft de spreekkamer nog een andere uitgang? We willen de patiënt graag spreken voor hij weer vertrekt.'

'Die loopt echt niet weg,' zei Martin. 'Hij is gewond en moet naar het ziekenhuis.'

'Gewond? Wie is er gewond?' Een grote zwarte man in pyjama kwam de trap af van de eerste verdieping.

De ene agent greep naar zijn holster, de ander schudde zijn hoofd en knikte naar de hond die totaal niet reageerde.

'Een patiënt,' zei Martin. 'Geen bekende.' Hij wendde zich tot de agenten. 'Dit is mijn schoonzoon Denzel Winter.'

'Goedenavond,' zei de agent die de leiding had. Denzel knikte. 'Ik hoorde blaffen.'

‘Dat was de hond,’ zei de andere agent.

‘Meent u dat nou?’ vroeg Denzel met uitgestreken gezicht.

De agent deed zijn mond al open om te antwoorden, toen hij een elleboogstoot kreeg van zijn collega.

‘Ik kijk even of ze al klaar is,’ zei Martin en ging de behandelkamer binnen. Hij wilde de deur achter zich dicht doen, maar de hoofdagent hield die tegen. Ellen stond naast de behandeltafel, Robert lag er nog op, zijn blik gericht op de mensen in de hal. Hij keek net zo als Martin hem aantrof in het tuinhuisje.

‘Robert,’ zei Martin, ‘hier zijn twee agenten die je wat willen vragen.’

‘Hij moet naar het ziekenhuis,’ zei Ellen. ‘Ondervragen doen ze daarna maar.’

‘Wat is er met hem, als ik vragen mag?’ vroeg de ene agent.

‘Een schotwond,’ antwoordde Ellen. ‘Niet ernstig, maar de wond moet wel behandeld worden en dat kan ik hier niet.’

‘Wij brengen hem wel even,’ bood de agent aan. ‘We moeten toch die kant op. Als het moet kan hij zelfs liggen in de auto.’ Hij keek vragend naar Ellen. ‘Of moet er een ambulance komen? Dan wachten we daar op.’

Ellen aarzelde. ‘Als het verband maar blijft zitten. Rustig rijden!’

‘Geen probleem,’ zei de agent. ‘We hebben de hele nacht dienst.’

Ellen ondersteunde Robert tot hij zat. ‘Voorzichtig,’ zei ze. ‘Zet je voeten op de grond en pak mij maar vast.’ Robert kwam moeizaam overeind en bleef toen hij stond

Ellen vasthouden. Hij fluisterde iets in haar oor. Ellen verstrakte en wierp een blik op de agenten.

‘Zal ik hem overnemen?’ De agent stapte naar voren, legde Roberts linkerarm over zijn schouder en pakte hem voorzichtig vast. Zijn tempo aanpassend aan de gewonde liep de agent met Robert naar de voordeur. Martin opende de deur.

Voor hij naar buiten ging, draaide de hoofdagent zich om en keek hen aan. ‘Zolang het onderzoek nog niet is afgerond, mag u met niemand praten over wat er vanavond is gebeurd.’

‘Wat is dat voor onzin?’ vroeg Denzel.

‘Geen onzin, een ambtelijk bevel: niet over praten. Dat kan het onderzoek bemoeilijken. Als u er wel met anderen over praat, maakt u zich schuldig aan een misdrijf.’ Hij stapte de deur uit en liep met Robert naar de auto.

‘Prettige avond verder,’ zei de agent met de hond. Hij sloot de deur achter zich.

‘Papa,’ klonk bovenaan de trap. ‘Wat gebeurt er allemaal?’

Denzel keek om en zag zijn jongste dochter op de trap zitten. ‘Niks, Rosa. Het is al afgelopen. Ga slapen. Het is al laat.’

‘Wat is afgelopen?’

‘Een patiënt van oma moest naar het ziekenhuis. Hup naar bed en maak je zus niet wakker. Die is niet lekker. Welterusten.’ Onverstaanbaar commentaar leverend verdween Rosa naar haar kamer.

Zonder iets te zeggen keken ze elkaar aan.

‘Wat een lul!’ zei Martin tenslotte.

'Die agent,' zei Denzel. 'Ja, Robert deed het in zijn broek.'

'Niet zo gek,' zei Ellen. 'Toen ik hem overeind hielp, fluisterde hij iets in mijn oor.'

'Wat zei hij?' vroeg Martin.

'Zij hebben op mij geschoten.'

2

‘Waar blijft je zus?’ vroeg Jennifer.

‘Weet ik veel,’ mopperde Rosa. ‘Ga zelf maar kijken.’

‘Niet zo’n grote mond tegen je moeder!’ zei Denzel.

‘Op een normale vraag kun je een normaal antwoord geven.’

‘Dat weet ik niet, mama,’ zei Rosa overdreven beleefd. ‘Ze was in de badkamer, maar ze gaf geen antwoord toen ik vroeg of ze de deur wilde open doen. Dat doet ze nooit.’

‘Wat doet ze nooit?’ vroeg Jennifer met een frons.

‘Antwoord geven.’ En met een nijdige blik naar haar vader: ‘Zo goed?!’

‘Beter,’ zei Denzel.

Boven werd de wc doorgetrokken. Even later kwam Nina binnen. Ze was veel donkerder dan Rosa, maar niettemin kon je zien, vond Martin, dat ze er wat pips uitzag. Zonder iets te zeggen plofte ze neer op een stoel en schoof haar bord weg.

‘Is er thee?’ vroeg ze.

‘Je moet wat eten,’ zei Jennifer.

Nina schudde haar hoofd. ‘Ik wil alleen thee.’

‘Je kunt niet zonder ontbijt naar school,’ drong Jennifer aan.

Ellen keek Nina onderzoekend aan. ‘Laat maar, Jen,’ zei ze. ‘Maak je geen zorgen om een ontbijt.’ Ze stond op, schonk thee in voor Nina en legde even een hand op haar hoofd.

‘Koorts?’ vroeg Jennifer.

Ellen schudde haar hoofd.

‘Aanstelleritis enormus,’ zei Rosa.

Martin ving haar blik en schudde zwijgend zijn hoofd.

‘Sorry,’ mompelde Rosa, net op tijd om een nijdige opmerking van haar vader voor te zijn.

Vroeger was het normaal, dacht Martin, om broers en zussen te hebben. Hij was van jongs af gewend om geplaagd te worden, om voor zichzelf op te komen, om klappen te krijgen en uit te delen, maar dat duurde nooit lang. Een uur later zaten ze doorgaans weer met elkaar te spelen. Als ze elkaar zagen en hun jeugd kwam ter sprake, moesten ze erom lachen. Een definitieve verwijdering kwam helaas wel in zicht, zijn oudste broer had nog maar veertien maanden te leven.

‘Wat was dat nou gisteravond?’ vroeg Rosa. ‘Oma heeft toch geen patiënten meer?’

‘Nee,’ zei Ellen, ‘alleen noodgevallen.’

‘Wat had hij dan?’

‘Een ongelukje.’

‘Jaja. Een patiënt die een ongelukje heeft gehad wordt door de politie opgehaald en die verbiedt jullie erover te praten.’

‘Hoe lang heb jij daar bovenaan de trap zitten luisteren?’ vroeg Denzel met gefronste wenkbrauwen.

Rosa haalde haar schouders op. ‘Ik werd wakker van gefluf en even later zag ik een agent met een gewonde naar buiten lopen.’

‘Dan heb je dus gehoord dat we er niet over mogen praten,’ zei Denzel.

‘Hij bedoelde met mensen die er niet bij waren. Ik was er wel bij.’

Denzel keek zwijgend naar Martin, die zijn schouders ophaalde.

‘Ik ben geen klein kind meer,’ zei Rosa. ‘Als jullie niks zeggen, vertel ik op school wat ik gisteravond heb gezien.’

‘Hij had zich verstopt in het tuinhuis en was gewond,’ zei Ellen.

‘Verstopt? Voor wie? De politie? Of zaten er boeven achter hem aan?’

‘Dat weten we niet,’ zei Martin. ‘Hij wilde niet zeggen wat er was gebeurd.’

‘Hebben jullie toen de politie gebeld?’

‘Nee,’ zei Martin. ‘Die waren blijkbaar al naar hem op zoek. Ze belden aan omdat ze zijn spoor hadden gevonden.’

‘Maar waarom zochten ze hem dan? Wat had hij gedaan?’

‘Dat weten we niet, schatje,’ zei Denzel. ‘Dat hebben ze niet verteld.’

‘Hij heeft zeker iets gezien,’ zei Rosa. ‘Ik denk dat hij werd achtervolgd door misdadigers.’

‘Kon je dat aan hem zien?’ vroeg Denzel.